

Mandag d. 11/12: Jeg tror der findes nisser

Mandag morgen spiste Julie sin morgenmad som normalt. Hun forsikrede sin far om, at hun havde det meget bedre. Hun pakkede sin skoletaske og svingede sig på cyklen. Hun cyklede mod skolen.

Men da huset var ude af syne, vendte hun cyklen og fortsatte i retning mod Søndre Frevsinge Lokalarkiv.

Det var en frostklar morgen, og solen fik rimmen på græsset til at glitre som krystaller. Julie cyklede den lange vej ind gennem byen for ikke at risikere at blive set af sin far eller storebror, som allerede var i fuld gang i plantagen. Hun kørte slalom rundt om hullerne i asfalten og overvejede, hvad det mon var, hun var ved at rode sig ud i.

Hun havde skrevet til Henrik, Mie og Alex om besøget hos Klaus, men de havde ikke svaret. Hun tænkte på, om de mon nogen stadig var sure over, at hun havde lokket dem med ned i grotten. Hvis hun havde vidst, hvad der var dernede, var hun nok også blevet hjemme.

"Julie! Vent lige!" råbte en stemme bag hende.

Julie bremsede og så sig tilbage. Henrik kom cyklende imod hende. Hans kinder og næse var røde på grund af den kolde luft. Julie stirrede forvirret på ham. Han cyklede også den forkerte vej, i hvert fald hvis han havde planer om at tage i skole.

"Hvad laver du her?" spurgte hun.

"Hvad mener du?" spurgte Henrik. "Troede du virkelig, at du fik lov til at tage ud til gamle Klaus helt alene?"

Julie måbede.

"Jeg ... er I slet ikke sure?" stammede hun. "Efter dét med grotten?"

Henrik smilede til hende.

"Hvad mener du?" udbrød Henrik. "Hvorfor skulle vi være sure på dig? Det er da ikke din skyld. Og hvis du tror, at vi ikke har lyst til at vide, hvad i alverden det var, vi så dernede ... Ja, så er du skørere, end jeg troede."

"Vi?" spurgte Julie.

Henrik nåede ikke at svare, før Julie fik øje på to skikkelser, der stod med deres cykler og ventede på dem længere nede ad vejen. Hun blev tyk i halsen og måtte tvinge sig selv til ikke at græde. Mie og Alex vinkede til dem.

"Nå, er du sikker på, at han ved noget?" spurgte Alex.

Julie nikkede. Henrik lænede sig ind mod dem.

"Jeg var på nettet hele dagen i går," sagde han lavmælt. "Jeg fandt ingenting, som i *ingenting* om, hvad der skete med ham, der var inde i gravemaskinen. De skjuler noget, det er helt sikkert."

"Hvem skjuler noget?" spurgte Mie.

"GasEnergi selvfølgelig," hviskede Henrik. "Min far sagde, at de er langt bagud i forhold til tidsplanen med alt det, der er sket. Så de lader, som om alt er godt, så de kan arbejde videre."

"Nu er jeg endnu mere nysgerrig," sagde Alex og hoppede på cyklen. De cyklede på linje ud af byen mod vandet. Da de nåede Søndre Frevsinge Lokalarkiv, smed de cyklerne i vejkanterne. Alex gik hen til havelågen, men tøvede så.

"Du må hellere gå først ind," sagde han. "Det er jo dig, der har snakket ham."

"Er du bange for gamle Klaus?" drillede Mie.

"Nej," udbrød Alex. "Det er bare ... han har en hund og alt muligt."

Julie gik forbi ham og luntede op til døren. Hun tog en dyb indånding og så sig tilbage. Både Alex, Henrik og Mie stod og stirrede spændt på hende fra den anden side af havelågen. Hun rystede på hovedet og kvalte et grin. Så bankede hun på døren.

Der løb et lille bjæf og en lyd af små fødder, der tappede mod gulvet. Julie mærkede pulsen i halsen. Hun var ikke bange for den lille franske bulldog. Men hun var lidt nervøs for, hvilket humør dens ejer var i.

Døren blev åbnet på klem, og det gibbede i hende, da kæden blev spændt ud med et smæld. Hun kunne se Klaus' rødmossede kinder og viltre skæg gennem sprækken i døren. Der var et overrasket glimt i hans stikkende øjne.

"Nå," brummede han. "Så kom du alligevel."

"Det gjorde jeg," sagde Julie. "Og jeg har taget mine venner med."

Klaus' blik løb over de tre andre, som stod og trykkede sig sammen henne ved havelågen. Han så ikke videre imponeret ud.

"Det her er ikke en børnehave," bjæffede han misfornøjet.

"Klaus, vær nu sød," bad Julie. "Vi vil gerne hjælpe."

Klaus' blik hvilede på hende. Julie holdt vejret og gengældte hans blik. Hun følte, at tiden stod stille. Så prustede Klaus ud gennem skægget, lukkede døren, tog kæden af og åbnede igen.

"Så kom ind," sagde han og gjorde et kast med hovedet.

Julie, Henrik, Alex og Mie stod på dørmatten i Søndre Frevsinge Lokalarkiv og så sig forsigtigt omkring. Indgangen ledte direkte ind til en lille stue, hvor der stod en lænestol og en hundekurv. Gulvene

var belagt med tæpper i alskens farver og former, og langs væggene stod store reoler i mørkt træ og bugnede af bøger. Ved siden af vinduet hang en stor billedramme med et kort over Søndre Frevsinge og omegn fra 1876.

Frank havde allerede løbet rundt om dem et par gange og var nu i gang med at snuse til Alex' bukseben. Alex stirrede stift lige ud. Hans læber var presset sammen til en tynd streg.

"Tag jeres sko af," mumlede Klaus. "Jeg vil ikke have mudder på tæpperne."

Julie tog støvlerne af og hang sin hue og sit halstørklæde op på knagerækken ved siden af døren. Der var varmt i huset, og der duftede af en blanding af gamle bøger og kanel.

"Behold jakkerne på," fortsatte Klaus. "Der er koldt, dér hvor vi skal hen."

"Hvor ... Hvor er det, vi skal hen?" peb Henrik.

Klaus gik over mod dem, og Henrik og Mie veg instinktivt tilbage. Alex, som stadig havde den franske bulldogs udelte opmærksomhed, stod helt stille. Klaus lænede sig ind over dem og åbnede det aflange skab ved siden af døren. Inde bag lågen var et håndtag, der lignede noget fra en gammel fabrik.

Julie stirrede på håndtaget og mærkede spændingen krible i maven. Klaus kiggede rundt på dem, og Julie lagde mærke til en lille trækning omkring munden, næsten skjult under skægget. Antydningen af et smil.

"Vi skal ned," sagde han dramatisk, og så trak han i håndtaget.

Det begyndte at skurre fra nogle skjulte mekanismer i gulvet, og pludselig sprang en lem i gulvet op. Henrik lavede et lille, forskrækket hop. Julie strakte hals. Hun kunne se en gammel trappe, der førte ned i mørket.

"Kom med," sagde Klaus.

Julie trådte forsigtigt ud på trappen, som knirkede under hendes fødder. Hun kunne mærke kulden slå imod sine ben fra kælderrummet, som henlå i mørke.

Der lød et smæld fra en kontakt, og det dybsorte mørke i kælderen blev erstattet af blændende hvidt lys. Julie gispede og holdt sin arm op for at skærme sine øjne. Et højst besynderligt rum tonede frem for hendes blik. Den ene væg var dækket af reoler, som var fyldt med alverdens ting: Rødlige lerkrukker med falmede etiketter, stakke af papir, og gamle bøger i slidt læderindbinding. På den anden væg hang en langbue, to armbrøster og et spyd. Midt i rummet stod et massivt langbord i mørkt træ med snoede udskæringer ned ad benene.

Julie trådte ned på gulvet med tilbageholdt åndedræt. Det føltes, som om de var rejst tilbage i tiden. Bordet var overstrøet med gamle kort over Danmark og over Søndre Frevsinge.

"Wow," gispede Henrik bag hende.

"Ej ... Det mener du ikke," mumlede Alex lavmælt.

Julie vendte sig om og opdagede, hvad han pegede på. Ved siden af armbrøsterne stod en udstillingsmontre i glas. De små lamper på indersiden oplyste montrens indhold: Et julemandskostume med bukser, jakke og hue.

"Velkommen," proklamerede Klaus. "Til hovedkvarteret for Nox Dryadalis."

"Nox Dryadalis?" sagde Julie.

Klaus nikkede og pegede på den ene reol, hvorpå der stod en guldramme med inskriptionen 'Nox Dryadalis'. Ved siden af teksten var der et rundt segl med et symbol indeni.

"Er I sådan en..."

Mie ledte efter ordet.

"... kult?" fortsatte hun. "Eller ... loge?"

"Vi ser os mere ... så os mere som et hemmeligt selskab," sagde Klaus.

"Og ... julemandskostumet?" spurgte Alex.

"Vil I have sandheden eller ej?" bed Klaus ham af.

Han fandt en tyk bog på hylden bag ham og lod den lande på bordet med et brag.

"Forestil jer Jylland for flere hundrede år siden," begyndte han. "Store og små gårde så langt øjet rakte. Kirker, skove, landsbyer. Og på gårdene ... på hølofter. i lader, i mørke afkroge ... der boede nisserne." Nisser? tænkte Julie vantro, men Klaus fortsatte ufortrødent.

"I kender sikkert mange historier om nisser," sagde han, mens han rystede på hovedet. "Forkerte, alle sammen. Det er som en hviskeleg, hvor de vigtigste detaljer er gået tabt gennem årene."

Hans blik gennemborede dem alle sammen.

"Dette væsens sande navn er Nox Dryadalis på latin, eller natnissen på dansk. Og natnissen er ikke et væsen, man skal spøge med. Natnissen er et rovdyr. Et modbydeligt bæst, der trives kolde, mørke steder med let adgang til føde. I takt med, at menneskene byggede, så flyttede natnisserne ind. Og hvis man ikke passede på ... så blev man hurtigt deres næste måltid."

"Stop lige en halv," udbrød Alex. "Er du seriøs lige nu? Tror du virkelig på, at der er nisser derude ... som dræber folk?"

Klaus betragtede ham med et koldt blik.

"Lille ven ... Jeg tror ikke," sagde han afmålt. "Jeg ved. Jeg er det sidste levende medlem af Nox Dryadalis, et hemmeligt selskab, der blev dannet for hundredvis af år siden. Al den viden, vi har om deres udbredelse, deres natur ... det er samlet i dette rum."

Alex sendte Julie et 'han-er-fuldstændig-fra-forstanden'-blik. Hun måtte indrømme, at hun selv havde meget svært ved at tro på, at det væsen, hun havde hørt ude i plantagen, skulle være en nisse.

"Jeg ... jeg tror bare..." begyndte hun. "Det virker en smule..."

"...skørt?" foreslog Klaus. "Galt? Fuldkommen vanvittigt?"

De fire venner så rundt på hinanden. Ingen havde lyst til at sige noget. Klaus nikkede bare.

"Det var præcis, hvad jeg sagde, dengang mine forgængere fortalte mig historien. Men det var før, de viste mig ... dette."

Han satte hånden på bordet og fejede bunkerne af papir til side, så de raslede ned mod gulvet. Der gik et sus igennem dem alle. Midten af bordpladen var lavet af glas, og under glaspladen, på et sort fløjlstæppe, lå der et skelet.

Julie spærrede øjnene op. Skelettet var omtrent på størrelse med hende, men det lignede overhovedet ikke et menneske. Benene var

lange og sammenfoldede med lange fødder som en ulv. Fingrene var lange og krogede. Men det mest bemærkelsesværdige var kraniet.

"Det ligner ... et rumvæsen," gispede Henrik.

Kraniet var meget længere end et menneskekranium. Det strakte sig bagud i en bue og endte i en spids. I munden havde den tætte rækker af nåletynde, sylespidse tænder.

"Dette ... er en natnisse," forklarede Klaus lavmælt. "I mange hundrede år levede de i en form for sameksistens med bønderne. Og bønderne var ikke stærke nok til at overvinde dem.

Men i slutningen af 1700-tallet skete der noget. Der var oprud i samfundet, og bønderne begyndte at få mod på at kæmpe imod – sammen. Så med hjælp fra kirken dannede de Nox Dryadalis. De samlede deres viden om natnisserne og brugte den til at gå til modangreb. Nogle af nisserne blev dræbt. De fleste blev fordrevet til egnen her."

Han tog igen kortet over Frevsinge Enge op på bordet.

"Grotten her blev udpeget som et perfekt sted at fange uhyrerne. Isoleret, nem at lukke af, og med en naturlig varme i omgivelserne, der kunne få dem til at gå i dvale. Og her har de så været i næsten tre hundrede år."

Klaus sukkede.

"Lige siden dengang har Nox Dryadalis våget over grotten og holdt den hemmelig," fortsatte han, "De fik området fredet for mange år siden. Men lige meget har det hjulpet. Natnisserne er fri nu. Og de har ikke ædt i tre hundrede år."

Han dumpede ned på en af de tunge stole i mørkt træ.

"Det krævede en hel hær af bønder at fordrive natnisserne sidste gang. Og bønderne havde tjent i kongens hær i mange krige, de var vant til kamp og bevæbnet til tænderne. Vi har intet.

Jeg har forsøgt at råbe nogen op. Politiet, militæret, politikerne. Hvem tror I, der vil lytte til en gammel mand, der rabler op om monstre?"

"Men hvad ... hvad kan vi så gøre?" spurgte Mie stille.

Julie trak vejret i korte stød.

"Grantræerne," gispede hun. "De kan ikke lide gran, vel? Er det ikke rigtigt?"

Klaus bladrede i bogen. Han viste dem en tegning af et grantræ.

"Korrekt," svarede han. "Harpiks. De kan ikke tåle den harpiks, der kommer fra grantræer. Og det er ikke deres eneste svaghed. Al den viden findes i disse bøger. Det er vores eneste håb."

Han lukkede bogen og skubbede den over bordet til Julie.

"Gå hjem, alle sammen. Som I kan høre, så er dette ikke noget for børn. Men jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at jeg ikke har brug for hjælp."

Han fnøs.

"Så tænk grundigt over, hvad det er, I går ind til. Og hvis I ikke kan klare det, så er der ingen skam i det. Tag bogen her med jer, måske kan den hjælpe jer."

Julie kunne ikke tage øjnene fra skelettet i glasmontren. Tankerne kørte rundt i ring i hendes hoved. Hun havde vidst, at der var noget galt. Men hun havde ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig det her.

Hun bukkede sig ned og samlede bogen op.

"Jeg ved ikke, hvad jeg kan hjælpe med," mumlede hun. "Men jeg vil gøre, hvad jeg kan."

Klaus nikkede afmålt. Så vendte Julie sig om og begav sig op ad trappen igen.